

[Weikop.]

til frigørelse af importen i virkeligheden er fritagelse for alle restriktioner — kort sagt, at der ingen bestemmelser var, at man kom til at leve i en restriktionsfri tid igen, sådan som man altså gjorde det for 30 år siden. Jeg kan da godt se, at man må have en valutalov, og at adskillige bestemmelser i valutaloven ikke kan undværes. Man kan naturligvis ikke undvære bestemmelserne om indløseligheden af sedler, selv om det selvfølgelig ville være ganske rart, om man kunne komme tilbage til den tid, da man kunne gå op i nationalbanken med en tikroneseddelt og få en guldtikrone i stedet. Men det er klart, at det er det rene fata morgana, og det er derfor lige så åbenbart, at man må have visse indløselighedsbestemmelser.

Men når man nu ser på alle de bestemmelser, som stadig væk løber videre — jeg tænker her på de bestemmelser i andet kapitel af loven, der omhandler foranstaltningerne vedrørende indførsel og udførsel af varer — var det måske alligevel en overvejelse værd, om de ikke kunne gøres noget mere enkle. Man kunne måske i stedet for de mange paragraffer nøjes med en bestemmelse, der ganske enkelt bemyndigede handelsministeren til til løsning af opgaver i forbindelse med Danmarks aftaler eller samarbejde med udlandet at træffe midlertidige foranstaltninger til regulering af ind- og udførsel af varer til og fra landet. Jeg rejser det spørgsmål: behøver man, således som udviklingen har formet sig, egentlig mere? Det kan man drøfte, men jeg rejser altså spørgsmålet; for efterhånden som man frigør importen mere og mere, altså giver flere og flere bevillinger, nærer jeg stærk tvivl om, hvorvidt i hvert fald importreguleringen har ret stor værdi som beskyttelse, en beskyttelse, som den højtærede handelsminister alligevel trods alt søger at tilgodese på forskellige områder. Men jeg spørger som sagt mig selv: hvad værdi har disse bestemmelser?

Jeg tror også, at en hel række andre bestemmelser i loven kunne trænge til at kulegraves, således at man kunne nå frem til at tage de bestemmelser væk, som kunne siges kun at være nødvendige under ekstraordinære forhold. Nu da man vel fra alle

sider ønsker den størst mulige frihed, i hvert fald på de områder, som der her er tale om, er det et spørgsmål, om man ikke skulle se noget på de øvrige bestemmelser i loven, de, der altså ikke er begrundet i rene og skære valutamæssige forhold.

Jeg for mit vedkommende nærer også mine tvivl om, at de — kan vi godt sige — meget rigoristiske straffebestemmelser egentlig er nødvendige i den tid, vi lever i.

Jeg vil også tro, at det fremdeles vil være vanskeligere at give en motivering for restriktive importreguleringer og ganske særlig — det vil jeg gerne her gentage — fordi man jo, som den højtærede minister siger, kontinuerligt udvider frilisterne. Så er det altså, at man rejser det spørgsmål: var det nu ikke lettere i og for sig både for den højtærede handelsminister og for importørerne i det hele taget at frigive, jeg vil næsten sige praktisk talt det alt sammen? Jeg siger dette, fordi jeg tror, at man nu er nået til et tidspunkt, da sådanne tanker — jeg siger udtrykkelig sådanne tanker — bør tages op til en virkelig overvejelse. Jeg må sige, at jeg for mit vedkommende dårlig kan tænke mig, at den højtærede handelsminister ikke ville være i stand til at følge en sådan liberal tankegang. Hvis han, hvad jeg tror, kan følge en sådan tankegang, synes jeg, at den højtærede minister skulle overveje af sig selv, på eget initiativ, uden at sagen skal trække i langdrag i udvalget og alt dette, som man kender, at foreslå visse lempelser i loven i det udvalg, der bliver nedsat.

Det er efterhånden blevet således i det høje ting, at der er mange foranstaltninger, der er fornuftige og rimelige, men som udvalgene skal sidde og spørge og spørge og få papir og papir om. Det var jo meget mere enkelt, om en minister selv tog initiativet og sagde: hør, det og det kan vi forenkle.

Jeg skal ikke gå dybere ind i en vurdering af de enkelte bestemmelser, som gælder nu, og derfor vil jeg indskrænke mig til disse meget enkle bemærkninger. Jeg vil gerne slutte med at sige, at det skulle nødigt gå sådan, at handelsministeren, der var dreng, dengang da valutaloven så dagens lys, bliver en gammel mand, en virkelig gammel mand, før restriktionerne på dette område blev ganske afviklet.